तस्मादेकैकमाहूय तेषु बद्धेषु सैनिकाः ।
कोपमज्ञातहृदया न यास्यन्ति विवक्षवः ॥ ५६१ ॥
एवं विमोहितात् तस्मात् प्राज्ञोऽप्याज्ञां स लब्धवान् ।
बद्धस्य प्रययौ पार्श्वं जयापीडमहीभुजः ॥ ५६२ ॥
तदालोकनजं शोकं दर्शयन् धैर्यसागरः ।
गृहं तन्निर्जनं कृत्वा क्षिप्रं पप्रच्छ तं नृपं ॥ ५६३ ॥
अपि त्वया निजं तेजो भित्तिभूतं न हारितं ।
तस्मिन् हि सति सिध्यन्ति साहसालेख्यकल्पनाः ॥ ५६४ ॥
स तं बभाषे निःशस्त्रो मन्त्रिन्नेवं व्यवस्थितः ।
अद्भुतं कर्म किं कुर्यां ध्रियमाणेन तेजसा ॥ ५६५ ॥
मन्त्री तमूचे तेजश्चेद्राजन् न निसृतं तव ।
जानीहि तत्क्षणेनैव लंघितं विपदर्णवं ॥ ५६६ ॥
अपि वातायनादस्मात् पतित्वा निम्नगाम्भसि ।
पारं गन्तुं समर्थोऽसि सैन्यं ह्यत्र निजं तव ॥ ५६७ ॥
राजा जगाद तं नास्मात् पतित्वोत्थीयतेऽम्भसः ।
विना दृतिं दृतिश्चात्र दूरपाताद्विदीर्यते ॥ ५६८ ॥
तस्मान्नायमुपायोऽत्र न च नाम विमानितः ।
बद्ध मन्ये तनुत्यागमनिर्मथ्यापकारिणं ॥ ५६९ ॥
इति निश्चित्य सोऽमात्यस्तमवादीन्महीपते ।